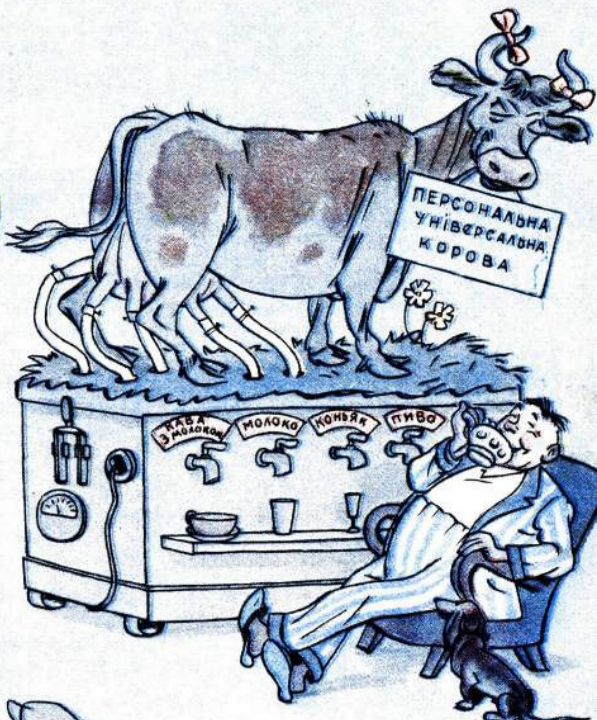
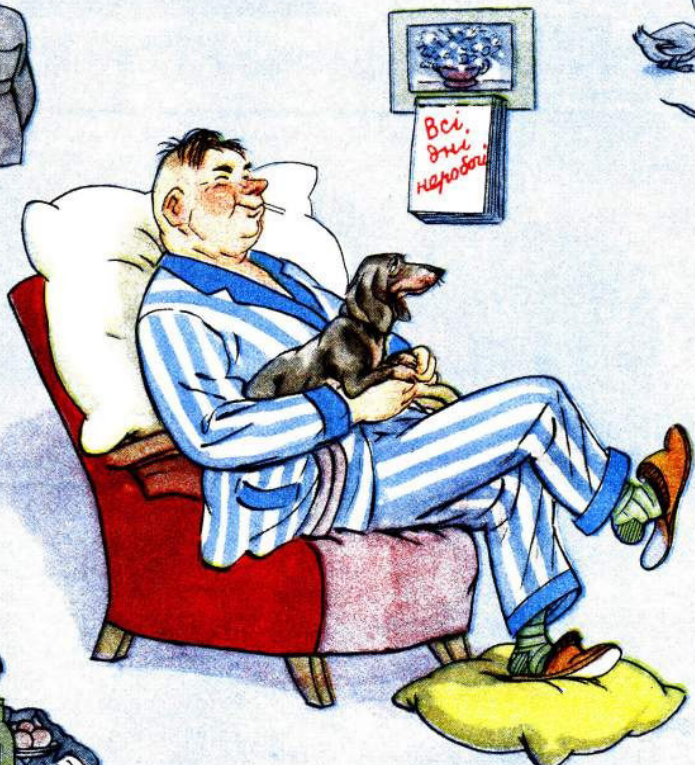
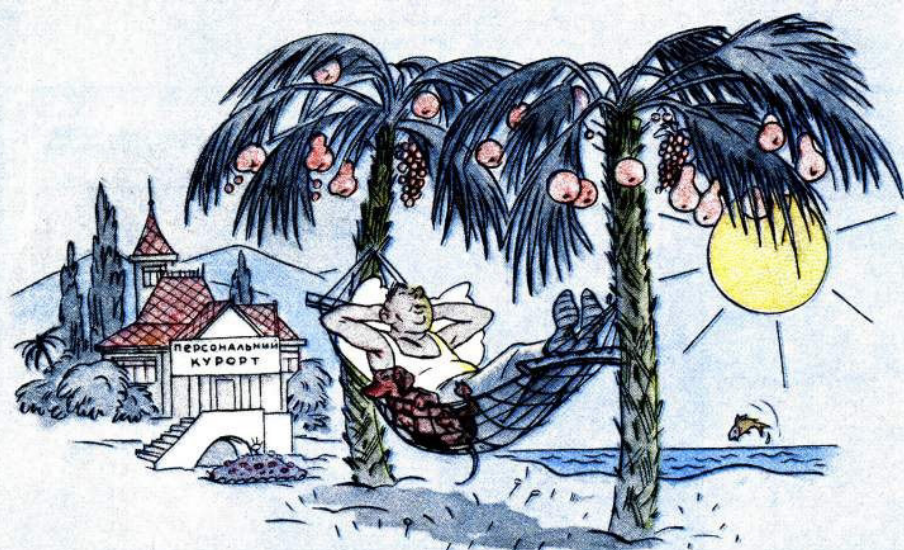
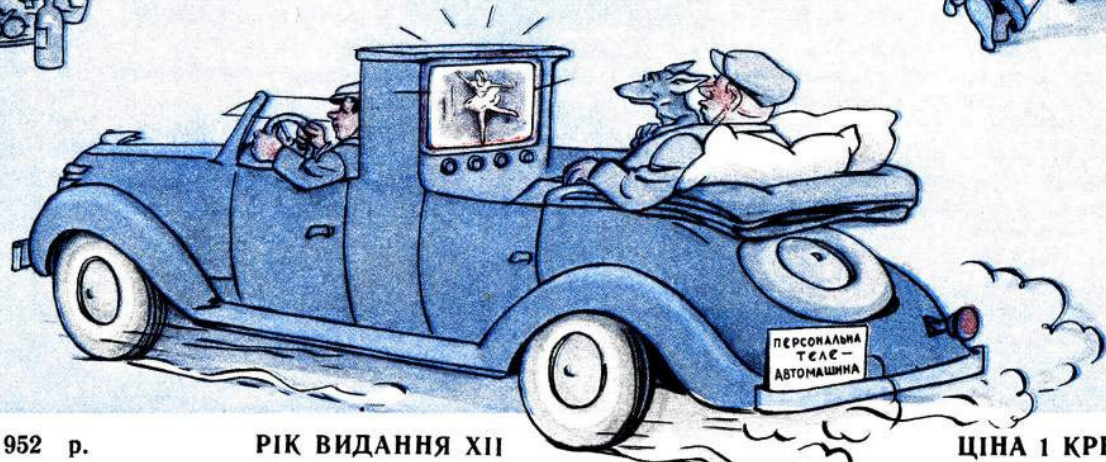

«Поряд з багатомільйонною армією трудящих, які самовіддано будують комунізм, є у нас окремі люди, які замість активної участі в творчій роботі сидять і чекають настання комунізму, як якогось «раю небесного».

(З промови тов. ПОСКРЬОБИШЕВА на XIX з'їзді Комуністичної партії Радянського Союзу).

ІЗ СЕРІЇ «ДАРМОІДИ»
Сидить, чекає, уявляє...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

№ 23. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 КРБ.

Щ е р е щ ь

ДІЯ Й ПРОТИДІЯ

Глянувши на свою продукцію, директор змінився на лиці.

Здоровенькі БУЛИ!

Нарешті, дорогий Андрію Михайловичу, я маю нагоду гукнути вам з Києва аж у степову Горностаївку: здоровенькі були!

Трапилася ця нагода так. Іхав я недавно в поїзді разом з тією вчителькою, яка вас, Андрію Михайловичу, навчила читати й писати. Ви, звичайно, забули її, бо, як мені відомо, не у вашій звичці пам'ятати, шанувати і любити вчителів, не у вашій натурі поважати їх благородний труд.

А вчителька вас пам'ятає! Навіть пишеться старенька, що її колишній учень став керівником Горностаївського району. Правда, після цього вчителька зітхає і каже:

— Одного тільки не розумію: чому Андрій Рябозад так бездушно до вчителів ставиться? Такому ж я його ніколи не вчила!..

Після знайомства з вашою вчителькою мені дуже захотілося поговорити з вами.

Насамперед вітаю вас, вельмиповажний Андрію Михайловичу, з «перемогою». Знаю, що нелегко вам було відбивати одностайний натиск і колективу вчителів горностаївської школи, і сільради, і райкому профспілки вчителів, і колгоспників... Але ви зуміли повністю використати свою високу посаду голови виконкому і всім довели, що буде тільки так, як захочете ви!

Цей факт настільки показовий, що я, Андрію Михайловичу, хочу розповісти про нього своїм читачам більш широко, щоб знали не лише в Горностаївському районі, який ви голова. Самі ж ви (як великий скромняга!) про це не розкажете. Отже, дозвольте мені.

Діло було так, шановні читачі. Горностаївці вирішили збудувати на кошти самообкладання будинок для вчителів. Андрій Михайлович гаряче підтримав цю ініціативу.

*Лист голові виконкому
Горностаївської районної Ради
депутатів трудящих, Херсонської області,
А. М. РЯБОЗАДУ.*

Незабаром просторий майдан біля школи заповнився людьми. На народну будову охоче прийшли колгоспники, колгоспники, учні старших класів. З любов'ю і завзяттям працювали люди. Бо це ж не звичайний будинок! В ньому житимуть ті, кого завжди з пошаною зустрічають і старі, і малі — в ньому житимуть учителі їхнього села!

Андрій Михайлович Рябозад і тут не були в стороні. Якось навідалися вони до школи з завідувачим районним відділом народної освіти т. Вайнбергом. Пройшлися кілька разів навколо будови, вигукнули «чудесно!», про щось пошепки з т. Вайнбергом поговорили...

— Та скоріше кінчайте,— підбадьорили людей. І пішли.

А потім...

...Потім було те, чого захотіли ви, шановний Андрію Михайловичу. І тут особливо проявився ваш організаторський таланти, ваше вміння ловити слушний момент.

Поки горностаївські вчителі зв'язували книги, пакували речі, щоб завтра переселитися у цей будинок, ви за одну ніч зуміли не тільки виселити з приміщення райвиконкому районний відділ народної освіти, а й зуміли

вселити цей відділ в одну половину горностаївського новенького будинку вчителів. Тої ж ночі ви згадали, що зав. райВНО т. Вайнберг уже давно добивається квартири.

— Чуєш, Вайнберг! Лови момент! — порадили ви. І через півгодини, за вашою вказівкою, підводи везли Вайнберга з його ліжком, дзеркалом та іншим майном у новий дім. Он, який ви сильний, всемогутній голова, Андрію Михайловичу!

Дарма другого дня бігли до вас обурені вчителі, дарма оббивали пороги вашого кабінету і представники сільради, і правління колгоспу, і райкому профспілки вчителів, доводячи, що ви пішли проти закону.

— Я так рішив! Оце вам і закон,— відповідали ви категорично.

Та що вам сільрада, коли і рішення Херсонського облвиконкому, підписане заступником голови т. Олефіром — «Негайно звільнити будинок і передати його під квартири вчителям» — ви спокійнісінько сховали у свою довгу шухляду. Хай, мовляв, т. Олефір керує в обласному масштабі, а в Горностаївці — я голова!

Отака ваша «перемога»!

Після такої «перемоги» я оце й думаю: звідки у вас, шановний, така неприязнь, така нелюбов до вчителів? Ваша вчителька запевняла, що такому вона вас не вчила. Наша партія, наш народ теж вас цьому не вчили, бо партія і народ шанують і високо цінують радянських учителів, з любов'ю дбають про них. Так звідки ж?

Ще раз уклін вам від широго серця

вашого ПЕРЦЯ.

Хуторяни

Федір Лукич, голова колгоспу «Нове життя», кілька хвилин притакував у телефонну трубку, а повісивши її, тяжко зітхнув.

— От, Миколо Савичу, — поскаржився він рахівникові, — знову докучають, щоб послав на курси трактористів двох кращих колгоспників. — Ну й що ж, — спокійно сказав рахівник. — Людей у нас забракло чи що? Онде Юрко Бабішин перший побіжить на курси. Він до машини великий інтерес має.

— Що ж, по-вашому, — здивувався голова, — колгосп вивчив хлопця на коваля та й мусить віддати в МТС?

— А в нас на Юркові світ клином не зійшовся, — лагідно промовив рахівник. — І дівчата охоче підуть вчитися. От, приміром, Гандзя Прутулюкова...

— Ще ліпше! — ударив руками об поли голова. — Та за Гандзю я п'ять хлопців не хочу. Золота робітниця!

— Ну, то Зоська Ничипорук.
— Зосьці навесні ланку дамо.
— Не конче й їй їхати. Є в нас ще й Галя Дроздук, Іван Кізлик, Олена Мазурук, Віра Полішук... — заклацав на рахівниці Микола Савич. — От у другій бригаді на Дошці пошани вся молодіжна ланка, — сказав він, одразу кладучи 12 одиниць.

— Годі клацати! — розсердився голова. — Я вже бачу, як ви своєму колгоспові добра зичите. Кращих людей ладні випхати з села. А робити з ким будете?

— От тобі маеш! — здивувався рахівник. — А тракторист хіба небо оратиме?..

Увечері після наряду до Федора Лукича підлетіла Зося Ничипорук.

— Товаришу голова, пошліть мене на курси, чесне комсомольське, вчитимусь на відмінно, не осоромлю честі свого колгоспу! — випалила вона одним подихом, очевидно зарані приготовлені слова.

— Де в тебе совість, дівчино! — гримнув голова на Зосю. — Площу посіву льону збільшуємо в два рази, а ланкова дезертирує.

— По-перше, я ще не ланкова, а по-друге, я не дезертирую, а хочу стати механізатором, щоб... — у голосі дівчини забриніли сльози.

— Не поїдеш на курси! — крикнув голова. — Нема моєї згоди!

— Ну, це ще побачимо! — й собі крикнула Зося й вискочила з контори...

Не встиг Федір Лукич умотити ложку у вечерю, як до хати увійшов його син Микола з товаришем Сашком і теж завели мову про курси.

— Та ви що, змовились сьогодні мене дратувати? — зірвавшись з місця, крикнув Федір Лукич. — Дайте хоч спокійно попоїсти!

На крик вискочила з сусідньої кімнати дружина і випровадила хлопців за двері. Та сімейна розмова про курси на тому не закінчилась. Почала її сама Катерина Іванівна.

— А чого б і справді Миколу та Сашку не послати? Міг би ти хоч раз в житті постаратись для сина?

— А що люди скажуть, коли я свого сина пошлю?

— Ну, то нехай хоч Сашко їде, — не здавалася дружина.

— А Сашко і так кращий сівач — як його відпустити?

Цілу ніч Федору Лукичу верзлися широченні ворота МТС, куди напередки бігли дівчата й хлопці з села. Через це він і вранці встав на «ліву ногу» і подався на колгоспний двір.

— Ну, що його з тим Савкою робити, кара якась, а не хлопець! — звернувся до голови бригадир. — Послав його на станцію за добром, так він розсівся у чайній, а коні втекли додому. От ледацюга!

— Тому Савці квартиру води постав на голову, то він робитиме цілий день і не розлізе, — відказав голова, сплюнувши. — От, — і Федір Лукич аж зрадів своїй думці, — пошлю його на курси трактористів — за одним заходом позбудемося двох клопотів: МТС задовольнимо і Савки здохнемо.

З директором МТС, наполегливим і вимогливим, запальний Федір

Лукич був у сварці, бо той уже двічі покритикував його у районній газеті.

— Нехай тепер сам Карпюк поняньчиться із таким людиськом, як цей Савка, та й знатиме, від чого в колгоспі бувають недоліки, — думав він, ідучи додому.

Настирлива Зося побувала і в райкомі комсомолу, і в першого секретаря райкому партії і таки домоглася свого.

Разом з Савкою поїхала і вона на курси.

* * *

Швидко зринули сніги. Одного тьмяного теплого вечора Федір Лукич сам подзвонив до МТС.

— Коли ж то, товаришу Карпюк, до нас трактори пошлете?

— Завтра приїде чотири трактори. Зустрічайте своїх — Зосю і Савку, — відповів директор.

— На ідола мені той ледацюга здався! — смикнувся було голова, та, опам'ятавшись, прикрив долонею рота. Але директор таки почув і, на подив Федору Лукичу, сказав:

— Не хочете Савки, то буде у вас орати Андрій Кульчицький із «Світанку».

Зрозумівши, що критися вже нічого, Федір Лукич сказав:

— Хай хто завгодно, аби не Савка.

Та не минуло і трьох днів, як Федір Лукич кричав на все поле, насакаючи на нового тракториста, здорового смаглявого хлопця.

— Де ти, чоловіче, годувався, що так ореш? — і тикав пужалном у борозну. — Та ж курка глибіше лапою дряпає!

Андрій Кульчицький теж за словом у кишеню не лавив:

— Нам сьогодні м'яса на обід не було, — відповів він. — Як мене годуєте, так я і роблю.

— Отаке! — кричав голова, — піп у дзвін, а чорт у калатало... Не приймаю роботи і вже!

На другий день у Андрія поплавились підшипники, і трактор заляк на дві доби. Федір Лукич верхи поскакав в МТС. У кабінеті директора він застав голову колгоспу «Світанок» Гришка, свого сусіда і приятеля.

— От і товариш Гнатюк, — зустрів Федора Лукича директор МТС. — Ми вас тут саме згадуємо. Не так вас, як Савку Борисюка.

— А що там таке? — перепитав Федір Лукич, миттю збагнувши, в чім справа.

— А то ти послав на курси такого непотребя? — кинувся до Федора Лукича Гришко.

— А я що — винен? Я ж своєї голови йому на плечі не насаджу, — виправдувався Федір Лукич. Він вирішив уже не заводити розмови про Андрія.

— Чекайте, чекайте, товаришу Гришко, — раптом згадав директор МТС. — А чому свого Андрія Кульчицького не схотіли?

— А це вже моє діло, — відповів той, ніяковіючи.

— Бо Андрій та Савка один одного варті, — прохопився Федір Лукич.

Директор МТС недобре посміхнувся й ущіпливо сказав:

— Ясно! На тобі небоже, що мені не гоже. Мудро розсудили, товариші голови колгоспів. Вирядили на курси таких «кращих», що й назад їх приймати не хотіли. Хуторяни ви нещасні!

Не двіявшись один на одного, голови вийшли з кабінету.

Через два дні Федір Лукич побачив у себе на столі районну газету. Фейлетон під заголовком «Хуторяни» хтось обкреслив червоним олівцем.

Вся історія з Савкою та Андрієм була списана точно і дошкульно. Одне принесло Андрієві Лукичу маленьку втіху: Гришкови теж дісталося.

Тремтячи пальцями Федір Лукич крутив цигарку і думав, що з нього тепер сміється весь район.

м. Луцьк.

ПОЖАЛУЙТЕ СВИНЕЙ!

ДВІ ОБЛАСТІ: Дніпропетровська й Сталінська. Дві залізниці: Південна й Сталінська.

Станція Варварівка — Південної залізниці. А Юр'ївська райконтора «Заготскот», що міститься біля станції Варварівки, — Дніпропетровської області.

А Дніпропетровську область обслуговує Сталінська залізниця.

А до найближчої од Варварівки станції Сталінської залізниці Павлограда — 25 кілометрів.

Південна залізниця не дає вагонів для Юр'ївської райконтори «Заготскот».

— Хай вам, — вона каже, — дає вагони Сталінська залізниця.

А Сталінська залізниця, ще раз кажемо, — за 25 кілометрів.

Що робити?

Гнати свиней гоном до Павлограда?

Що з тими свинями буде?!

Возити свині до Павлограда машинами?

Скільки ті свині тоді коштуватимуть?!

А свині — державне добро.

І залізниці наші — державні залізниці.

І контори «Заготскот» — державні.

І інтереси в усіх — державні.

А от бачите...

ТРИРУКИЙ

У ДИРЕКТОРА Тарасова три руки. Дві з них він майже ніколи не витягає з державної кишені, третя сама витягає директора, коли він потрапляє в скрутне становище. Та-

расов очолює кобиляцький пункт «Заготзерно». Почуває себе в ньому, як у своєму власному, дідами подарованому маетку. В 1950 році пара його невтомних рук заплідяла державі збитків на 594 тисячі карбованців. За шість місяців 1951 року невгамовні його руки спритними махінаціями завдали збитків ще на 278 тисяч карбованців. В 1952 році перевіркою було знову виявлено цілу низку найгрубіших порушень на пункті.

Дали Тарасову по руках за його махінації? Дали — і не раз. Позаторік наказом начальника Всесоюзного об'єднання «Південзаготзерно» його було звільнено з роботи. Цього року наказом керуючого Українською конторою «Південзаготзерно» Тарасова знов усунуно з посади.

А суворо покараний, двічі вигнаний з роботи директор продовжує собі керувати пунктом. Бо в нього є третя рука. Це — керуючий Полтавською обласною конторою «Заготзерно» т. Шелудько Микола Антонович. Для цієї руки ніякі накази не існують. Вона береже і покриває свого кобиляцького мазунчика. І ніхто, на жаль, до цієї, третьої, руки досі не добрався!

АЖ ГУДЕ!

І ШУМИТЬ, і гуде під вікнами Великобучківської школи (Сахновшанський район на Харківщині). Так гуде, що школярі голосу свого вчителя не чуять.

Шумить і гуде п'ятидесятильний нафтовий двигун МТС.

У червні 1951 року, коли директор МТС

т. Бака ще тільки збирався ставити біля школи двигуна, голова виконкому райради категорично заборонив йому це робити. Директор уважно вислухав голову райвиконкому і... двигуна проте поставив.

У березні 1952 року райвиконком зобов'язав т. Баку в десятиденний строк поставити глушителя на двигуна. Директор прочитав постанову і промовчав. За цією постановою послідували ще дві, але ніщо не змінилось. Райвиконком пропонує, а директор слухає аж двигун гуде.

ОТО МОРОКА!

СКВИРСЬКА райспоживспілка (Київської області) просить управління Вінницької залізниці поставити на ст. Сквиря вагу, щоб приймати вантажі у Сквирі, а не на ст. Попільні, як це робиться тепер.

Комерційна служба Вінницької залізниці пише:

— Правильно! Вага на станції Сквиря потрібна. Встановити! Правильно!

Райспоживспілка пише до залізниці:

— Просимо встановити вагу...

Залізниця пише райспоживспілці:

— Правильно! Встановити вагу! Обов'язково!

Райспоживспілка пише до залізниці:

— Правильно, що ви пишете, що все це правильно! І ми вас просимо правильно, і все те, що ви пишете, дуже правильно. І дуже правильно, що ви так дуже правильно вирішили, щоб усе було правильно...

Так і досі триває це листування.

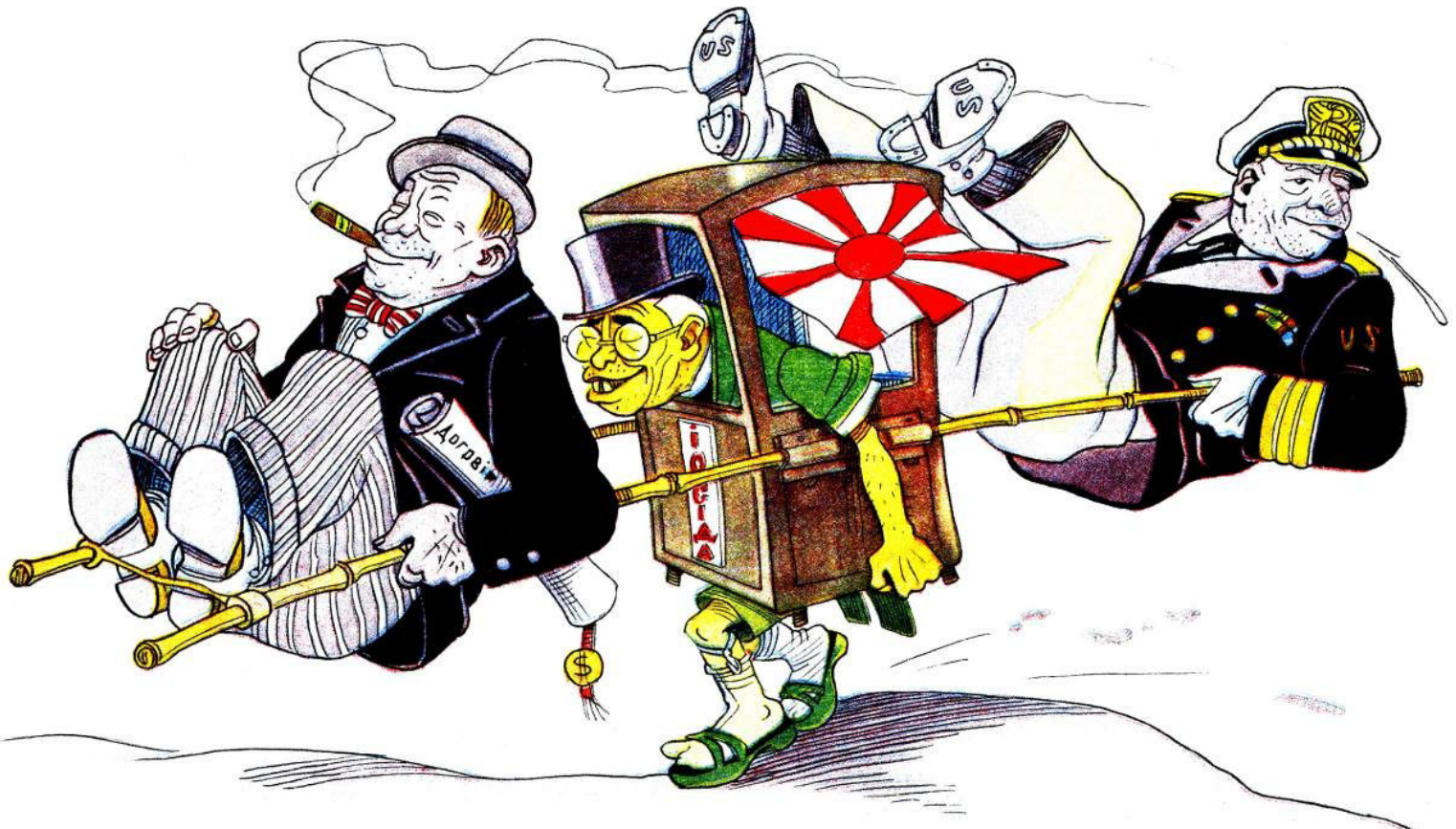
Одне слово:

— Ми з тобою йшли? Ішли! Кожуха знайшли? Знайшли! А де ж той кожух? — і т. д.

А, хай вам буде щастя!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Японський прем'єр-міністр Іосіда — відданий лаяк американського імперіалізму.

Як американці «носяться» з Іосідою.

„Б О Ж О К“

Уся біда його у тому,
Що він себе, на людський сміх,
Вважав першим геть у всьому
І зневажав майже всіх.

Це вбили змалку ще в тямки
Йому його ж таки батьки.
Ім помагали в цій турботі
Улесливі і дяді й тьоті.

Отак він жив, отак зростає,
І так «божком» домашнім став.

А на роботі цей сірома
Не виділявся анічим,
Та вимагав, щоб так, як дома,
І тут всі панькалися з ним.

Поскільки ж цього не було,—
Його труїти стало зло.

«Божок» спалахував одразу,
Якщо хвалили десь кого,—
Він успіх друга як образу
Приймав до серця до свого...

«Ім аплодують, відзначають,
Лише мене не помічають...
Та я держусь, не тужу,
Я вам себе ще покажу!»

За лікті сам себе кусав,
На пні від злості усихав.

Тоді почав «божок» метати
З паперу блискавки й громи...
Став наклепи на всіх писати,
Тайком став діяти, з п'ятми...

Добивсь, нарешті, він свого—
Таки помітили його.

— Еге,— пішло серед народу,—
Нехай ще суд тебе послуха!—
І витягли на чисту воду
Цього «божка» за свинські вуха.

НЕ ТІЛЬКИ СВИСТУ,
ЩО В ВІКНІ

СЕРЕД працівників «Укрводбуду», які живуть у м. Запоріжжі, великою популярністю користуються товариші Орехов і Сенін.

Хто ж вони такі?

Орехов керує третьою будівельною дільницею першого будівельно-монтажного управління «Укрводбуду», яким у свою чергу керує Сенін. Наказав т. Сенін т. Орехову будувати житлові будинки для укрводбудівців. Взявся Орехов до роботи. Здає один будинок, здає другий, здає третій...

Почали вселятися в ті будинки люди,— трудно вселятися: видуває! Дме у вікна, тягне з підлоги, продуває крізь стіни. Грубки — як прірва: скільки не кидай вугілля — тільки небу жарко!

Але що б то був за швець, коли б усім на один копил чоботи шив! Один будинок Орехов зробив, як лялечку: в ньому і пишно, і затишно, бо воздвигнуто той будинок персонально для начальника третьої будівельної дільниці т. Орехова.

Має Орехов і послідовників. Викороб Жабинський навіть перевершив його і збудував на проспекті ім. Леніна, № 46, будинок, в якому куди не кинь — брак. Щоб Жабинський більше такого не робив, т. Сенін зняв його з посади викороба і... призначив начальником першої будівельної дільниці.

Чи ж дивно після всього, що укрводбудівці дуже часто згадують тт. Сеніна та Орехова. Як саме — не важко уявити.

К. СЛИВЕНКО.

— А це що на стіні?
— Мабуть, крива якість будівельних робіт...

Веселін ХАНЧЕВ

ЗНАЙОМСТВО

Чітко йдуть, як на параді,
Три сержанти браві й раді,
Молодий карбують крок.
Груди — в сяєві зірок.

А по вулиці дівчата —
Це три ткалі з комбінату —
Наближаються до них,
І дзвенить дівочий сміх.

Перед ними хлопці стали.
«Підем разом?» — запитали.
Каже їм одна із ткаль:
«Ми не знаєм вас, на жаль!»

«Як не знати? Ми ж із війська!
Я — сержант в полку гвардійськیمی!
«Я — за влучність приз узяв!»
«Я — лазутчика піймав!»

Зупинилися дівчата,
Юні ткалі з комбінату,
Подали їм від душі
Руки, як товариші.

Тут сержанти, ставши поряд,
«Ні, пробачте нам!» — говорять,
Посміхаючись до ткаль.
«Ми не знаєм вас, на жаль!»

«Як не знати? Ось вам дані!
Я — перед веду в змаганні».
«Я — лауреат давно!»
«Я — найкраще тчу суню!»

Честь одразу віддали їм,
Руки разом простягли їм
Три сержанти від душі,
Як старі товариші.

Чітко йдуть, як на параді,
Три сержанти браві й раді,
І три ткалі йдуть між них,
І дзвенить веселий сміх!

Переклад з болгарської
М. ЗІСМАНА.

На цьому фото перед вами дві жінки й чоловік. Одну жінку ви бачите цілком виразно. Тепер спробуйте знайти тут другу жінку й чоловіка.

Попереджасмо — це не загадкове фото, не фотожарт і не фотофокус. Це документальний знімок, завзятий англійським агентством «Кейстон» і розісланий західноєвропейським газетам та журналам.

Жінку, яку ви бачите на фото виразно, звать Барбара Хейворт. Це ультрамодна англійська скульпторка. Вона стоїть біля своєї останньої скульптури, названої нею «Чоловік і жінка... Котра з цих двох колод — жінка, а котра — чоловік, навряд чи знає й сама леді Хейворт. Вона з однаковим успіхом могла б назвати ці колоди: «Баран і нові ворота» або: «Світоч атлантичної культури». Причому, остання назва цілком би вичерпала і зміст і форму не тільки цього «шедевра», а й усього американізованого західного мистецтва.

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ШЕКСПІР І КЛОУН

Директор одного з нью-йоркських театрів Бова Адамс вирішив поставити драму Шекспіра «Король Лір». Твір великого драматурга на думку мудрого директора був слабуватий, недороблений. Тому він його кардинально «доробив». «Плаксиві риси характеру короля Ліра, — заявив директор, — мужчини не до лиця». І одним розчерком пера перетворив короля на королеву, королівський палац — на цирк, королівського блазня — на циркового клоуна і доповнив драму прологом і епілогом — власною вигадкою.

Таким чином заморський діяч «культури» зразу три подвиги учинив: в його переробці нічого не лишилося ні від Шекспіра, ні від Ліра, ні від здорового глузду.

НАХАБНА ВДОВА

Багатьох жінок зробила вдовами, багатьох дітей осиротила минула світова війна. Злидні, безпритульність, голод — така їхня доля в маршаллізованих країнах. Але в Західній Німеччині є кілька вдів, які почувують себе, як у бога за пазухою. Одна з таких вдів — Емма Герінг — дружина кривавої пам'яті рейхсмаршала Герінга — дійшла до того, що вимагає повернення «своїх» дорожчихностей, які після війни були затримані в Баварському державному банку.

Аденауерівський міністр казначейства в Баварії Фрідріх Зітш дуже прихильно ставиться до зазіхань нахабної вдови: він згоден задовольнити її претензії. Нахабству фрау Герінг навряд чи можна дивуватись. Адже в Західній Німеччині створюється нова повітряна армія. Натхненником і організатором цієї армії виступає Артур Ештанауер, колишній полковник авіаштабу Герінга.

Як же можуть аденауерівські попіхачі падлів війни не повернути дорожчихностей фрау Герінг?

Адже вони, якби силу мали, навіть Герінга повернули б з могили!

ЛАКЕЙСЬКА ГОРДІСТЬ

Турецький журналіст Седат Сімаві, коментуючи намір уряду Туреччини передати в розпорядження збройних сил Північно-атлантичного союзу 16 дивізій, хвалькувато заявив у статті, вміщеній в газеті «Хюррієт»:

«Туреччина буде становим хребтом армії Північно-атлантичного союзу. Бідна Туреччина, — підкреслив не без гордості цей писака, — виставить в 10 раз більше солдатів, ніж вчорашній багатій — Франція».

Бідна Туреччина! Бідний на розум і Седат Сімаві, коли він у приступі лакейського захоплення здатен вихвалитися тим, що на його країну надіто важче ярмо, ніж на Францію!

ПАЦЮКИ РОЗПЕРЕЗАЛИСЬ

В Нью-Йорку є спеціальний негритянський квартал. Називається він — Гарлем.

Ось що пише американська газета «Дейлі компас» про життя негрів у цьому кварталі:

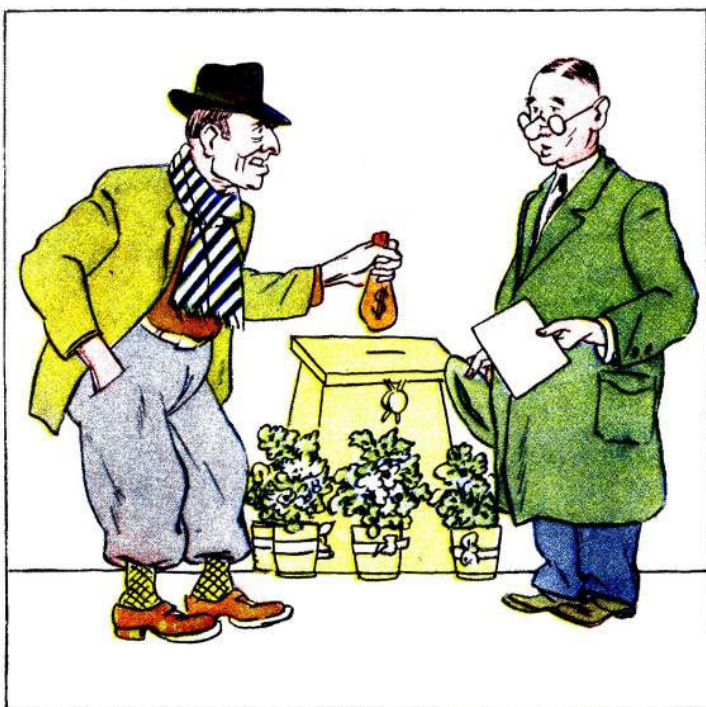
«Житла негрів — жахливі. У квартирах повно пацюків, які кусають дітей, жеруть продукти і псують одяг... Згідно офіціальних даних, протягом першого півріччя цього року до лікарів звернулося двісті п'ятдесят негрів, покусаних пацюками».

Розв'язна поведінка пацюків цілком зрозуміла. Маючи так багато прихильників у Білому домі, їм, звичайно, бояться нічого...

ГОЛОСИ Й ДОЛАРИ

(Ілюстрації до американського способу життя)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Беріть долари і подавайте голос...

— Віддай долари і тільки спробуй подати голос!

ДІЛЯГИ І НЕРОБИ

Виявляється, що у Львові є немало цього зілля — діляг і нероб.

Якщо перші працюють тільки для того, щоб шахраювати, то другі хитрують, щоб утекти від роботи.

Продемонструємо кілька живих експонатів.

Почнемо з діляг. І першим представимо Василя Теофіловича Крису, директора магазину № 17 (міськпромторг). Це елегантний чоловіча, одягнений за останнім шелестом моди. Крім заробітної плати і шести членів сім'ї, має він простору квартиру з усіма вигодами, м'якими меблями і чудовим видом на лаву підсудних. А недавно цей Криси за скромні збереження придбав ще й новеньку автомашину — блакитного швидкого «Москвича».

В його магазині творилося щось жахливе. Покупці постійно скаржились на відсутність товарів вищого сорту і високого попиту. З холодною байдужістю слухав Криси справедливі нарікання і самозадоволено скалився.

Але недарма сказано: сім літ ходив глек по воду, та без вуха лишився.

Недавно бухгалтер міськпромторгу Арон Елевич Елемпорт піймався з добрячим сувоєм тканини, винесеним з закритого магазину. Це й допомогло піймати Крису за вухо. Виявилось, що цей елегантний злодюга відправляв товари просто з бази на «базар» — в руки темних шахраїв та спекулянтів. Так колесо фортуни зробило несподіваний для зава поворот і — придало Крису...

А ось ще два рицарі легкого зиску: керуючий домоуправлінням № 4 Кисіль та інженер Ленінської райжитлоуправи Бакланов.

Відпустили їм на ремонт будинків 97 тисяч карбованців — на капітальний, середній і поточний ремонт. Витратили вони 25 тисяч карбованців. З них — на придбання матеріалів 1.700 карбованців (це, треба думати, капітальні вкладення), а на роботу силу 23.300 карбованців (це, мабуть, поточний ремонт, бо гроші тут справді ринули потоком до кишеней Киселя й Бакланова).

З 10 тисяч карбованців, взятих на ремонт у червні, вони привласнили 9 тисяч карбованців.

Коли ці махінації було розкрито, «рицарі» вирішили вдатися до тонкого психологічного експерименту. Кисіль несподівано з'їхав з глузду. Його зв'язали, кинули в автомашину і потаскали до психолікарні. Цілий місяць протанцював там Кисіль. Нарешті, справжні божевільні заволали:

— Ех, ти, навіть прикидатись добре не вмієш!

— Геть симулянта з нашої лікарні!

Остогидло Киселю блюзнірствувати й кусатися і він признався, що просто хотів утекти од відповідальності.

Хіба можна сказати про таких людей, що вони працюють? Звичайно, ні. Робота для них — це тільки ширма, за якою вони шахраюють.

— Та краще вже зовсім нічого не робити, ніж отак працювати, як оці криси, киселі та бакланови, — міг би сказати львівський діляга Іонус, який ось уже вісім ро-

ків не ходить на роботу — ні в ранкову, ні в вечірню зміну. Але він цього не скаже, — у нього, звичайно, є інші причини для неробства.

Давно колись він був помічником районного прокурора. Нині він допомагає тим, кому робити нічого. Де б його не влаштували на роботу, — ніяка робота його не влаштує.

Йому більше подобається збирати з усякого мотлоху годинники та продавати їх довірливим покупцям і роззявам. Його механізми мають одну видатну особливість: ідуть вони тільки в руках Іонуса. Досить йому взяти гроші й відійти, щоб годинник загальмував навіки...

Не кращий і другий тип: Анатолій Азбукін.

Живе він в будинку № 41 по вулиці Чапаєва. Загляньте у квартиру: кругом килими і меблі горіхові. Та й сам хазяїн — міцний горішок, не зразу його розкусиш. З 1944 року ніде не працює. Промисляє ремеслом, відомим ще графині з «Пікової дами»: «Три карти, три карти, три карти!» Він грає в три листочки на риночку.

Ну, як же можна такого видатного спеціаліста не забезпечити квартирою хорошою! Йому й карти в руки.

Перелік подібних експонатів можна було б продовжувати: їх у Львові щось не дуже турбують, мало цікавляться ними. Миряться з ними — всім на диво — у великому промисловому місті, де кожного дня радіо оголошує, що підприємствам потрібні робітники всіх спеціальностей, де у вікнах «Міськвідвідки» тісно об'явам про набір робітників.

Є ще одна категорія дармодіїв у Львові. Це — нероби з вищого освітою.

У Львівському політехнічному інституті учився Зиновій Юліанович Мазяк. Саме тоді, коли він успішно закінчував дипломний проект, йому стало відомо, що після закінчення інституту його направляють на роботу на один із уральських заводів. Зиновій зразу ж покинув свій проект і накивав п'ятами до свого батечка — попа в с. Остаповичі. На виклики інституту голосу не подав, навіть за документами не з'явився.

Запитується, чим же він там живе? Ясно чим: батечковими молитвами!

Володимир Миколайович Гончарський закінчив електротехнічний факультет Львівського політехнічного інституту. Одержав диплом з відзнакою.

І зразу ж відзначився. На роботу в місто Мінськ їхати не захотів. Документи його лежать в інституті. І Гончарський десь вилежується.

Чадять під львівським чистим небом діляги і нероби. Збереглись ще якось любителі «доходних місць», жорстко висміяні великим російським драматургом Островським сто років тому. І ходять вони не по сцені, а вулицями, не в буафорських костюмах, а в зеленех модних шляпах.

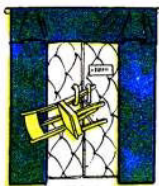
Які вони зайві і непотрібні в дружній нашій трудовій сім'ї!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Спец. кор. ПЕРЦЯ.

м. Львів.

Щіністерські пілюлі

ЕРЧАНСЬКА науково-дослідна лабораторія збагатилася ще одним приладом. Називається він — рентгеностетоскопом.

Апаратом цим можна одночасно вислухувати і просвічувати не тільки живі організми, а й будинки.

Наші читачі попросили навести цей апарат на Міністерство охорони здоров'я УРСР і перевірити стан його здоров'я.

Рентгеностетоскоп просвічує приймальню заступника міністра охорони здоров'я УРСР т. Братуся.

У приймальні повно відвідувачів. Вони сидять, стоять, переходять з місця на місце. У правому кутку прослуховуються хрипи — тропе дідусь, що першим зайняв чергу на прийом. В інших місцях чути глухий шум: мов бджоли гудуть відвідувачі, поглядаючи на годинник, і допитуються один у одного, чому прийом затримується на цілих дві години. Особливо бурхливу реакцію викликає звістка про те, що і в минулий прийомний день заступник міністра відчинив двері для відвідувачів на дві з половиною години пізніше визначеного строку, а потім через годину вийшов з кабінету і повернувся десь аж під вечір.

— Прийом — по чайній ложці... — невесело жартують відвідувачі.

Повертаємо рентгеностетоскоп ліворуч. На екрані — управління кадрів міністерства. Просвічуємо шафу з листами, що надходять до управління.

Мерехтять темні плями — зловісні симптоми хвороби.

Ось заява лікаря киянина Н. А. Шевчука. При ній — низка документів. Лікар клопоче про надбавку за вислугу років. Надійшла його заява до управління кадрів три місяці тому, і рівно три місяці лікар жде — не діждеться відповіді. Чому?

— Готується наказ, — пояснює працівниця управління т. Лещук.

Цілий день наш апарат розшукував цей наказ по всіх поверхах міністерства, просвітлював найтемніші закутки, але виявити його не зміг. Тільки наступного дня було виявлено при листі лікаря свіженького папірця, шойно підписаного міністерським юристом: «Для надбавки нема підстав».

— Зовсім забув, — узявся за голову начальник управління кадрів т. Сахно. — Я ж сам по телефону повідомив цьому лікареві, що йому відмовлено.

Дзвонимо Н. А. Шевчукові. Він ні сном, ні духом не відає про долю своєї заяви. Ніхто йому не писав, ніхто не дзвонив.

Знову наводимо рентгеностетоскоп на шафу. На екрані з'являється повідомлення про темні справи у Верхо-Люджанській лікарській дільниці. Прим'яті листки, якими так густо обросло повідомлення, — це нагадування редакції столичної газети, що переслала його для життя заходів. Перше нагадування прибуло до управління кадрів в 15 вересня 1951 року. Схопив себе тоді т. Сахно за голову:

— Ой, мало не забув! — І пішов розшукувати листа.

3 листопада 1951 року редакція йому вдруге нагадала. В січні 1952 року — втретє. В березні — вчетверте. Потім — вп'яте, вшосте...

Кожного разу т. Сахно хапався за голову і кожного разу нарікав на свою пам'ять, але редакції по суті так і не відповів.

Невже у Міністерстві охорони здоров'я нема таких ліків, щоб привести людину до пам'яті?

Настроїти апарат на відділ середніх медичних учбових закладів довго не вдавалося. На екрані вирувала якась суцільна темна маса. Тільки при збільшенні напруги на ньому виник силует друкарської

машинки. На клавії власноручно натискував сам завідувач відділом т. Гоглюватий. Обливаючись рясним потом, він витискував з техніки все, що вона могла йому дати, і — літера по літері — друкував відповідь на лист Г. Ф. Бондарева, одержаний ще два місяці тому.

Щоб не дивитися на муки, з якими т. Гоглюватий розшукував кожную літеру, ми перевели рентгеностетоскоп на лікувально-профілактичне управління.

Тут робота з листами проходить набагато енергійніше.

Ось, приміром, лист з Конотопа про зловживання головлікаря першої лікарні. Зваживши на кричущі факти, наведені в листі, працівник лікпрофуправління т. Волоник забив тривогу і передав листа іншому працівникові — т. Губарковій. Та швидко розібралась, що до чого, і через день доповіла начальнику управління т. Сербінову. Той, в свою чергу, поніс його до заступника міністра т. Чухрієнка. Від заступника міністра лист повернувся з резолюцією: вислати обстежувача.

Шістдесят два дні пролежав лист з цією резолюцією в шухлядах лікпрофуправління. На шістдесят третій день кричущий сигнал упакували в конверт і з етикеткою — «Для розслідування і відповіді заявнику» — відіслали до об'єкту охорони здоров'я.

Так заткнули рота кричущому.

Кричать і інші сигнали з інших місць, але не завжди їх чувають працівники лікувально-профілактичного управління.

Наш рентгеностетоскоп виявив пошкодження слухового апарату і в заступника міністра т. Чухрієнка. Це він недавно одержав з секретаріату Президії Верховної Ради УРСР сигнал про злочинну неухважність до хворих з боку лікаря Мроста. І це він поспішив своїм авторитетним підписом запевнити, що лікар Мрост ні в чому не винен.

Коли ж секретаріат Президії Верховної Ради, не повіривши авторитетній відписці, організував перевірку на місці, — виявилось, що лікаря Мроста самого треба лікувати від дуже небезпечної хвороби за рецептами карного кодексу.

Просвітивши деякі малоосвітлені закутки міністерства, ми навели рентгеностетоскоп на приймальню міністра П. Л. Шулика.

На екрані з'явилася постать секретарки т. Чайкіної. Широко розставивши руки, вона загороджувала вхід до кабінету міністра.

— Сьогодні прийому не буде. Міністр зайнятий.

— Даруйте, але ж сьогодні п'ятниця — єдиний на тиждень прийомний день міністра.

— Запишіться на наступну п'ятницю.

Хтось глянув на календар.

— Та майте ж серце, наступна п'ятниця — неробочий день.

— Тоді займіть чергу на третю п'ятницю.

На екрані видно, як, махнувши рукою, покидає приймальню М. Черненко. У службовій справі він приїхав на прийом аж з Полтавщини.

— У когось сім п'ятниць на тиждень, — з досадою думає він, — а в міністра — жодної.

Проковтнувши гірку пілюлю, один по одному залізають приймальню 24 чоловіки, які ще в понеділок записалися на прийом. Останньою виходить жінка з немовлям. Мале сміється. Це єдина людина, якій було весело після такого прийому.

Рентгеностетоскоп виключено. Просвічування показало, що Міністерство охорони здоров'я не вберегло власного організму від багатовікової хвороби, назва якої — бюрократизм.

Доброго тобі здоров'я, Міністерство охорони здоров'я!

Просвічування вели Г. БЕЗБОРОДЬКО, В. ДОВГАЛЕНКО.

Карикатури з натури А. АРУТЮНЯНЦА.

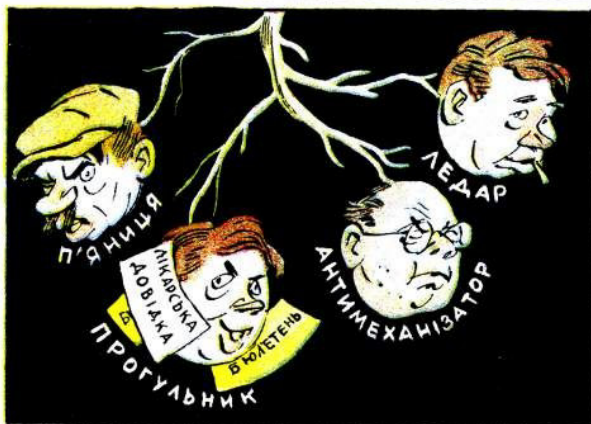
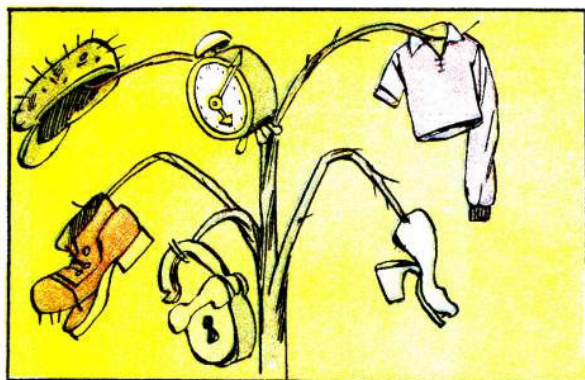

СЕРЕДНІЙ БЕЗПОСЕРЕДНЬО

Малюнки з нової, дванадцяті, серії карикатур, випущеної редакцією на допомогу стінгазетам промислових підприємств.

Голова артілі. — Хто це сказав, що наша продукція ні на що не годиться?!

БРАК ТА ЙОГО КОРИННЯ

Нам повідомили, що в селі Теклине вже не кажуть: «Як у воду впало», а кажуть: «Як у щілину втекло». І хоч ми не дослідники мови, а все ж зацікавилися цим фактом і вирішили встановити, чому саме в селі так говорять. Наша розвідка дала несподівані наслідки.

Почалося з того, що Тимофія Дудника — члена правління колгоспу імені Ілліча — призначили комірником. Дали йому ключі в руки і кажуть: «Міцно тримай!». «Триматиму, — відповів Дудник, — не підведу!»

Через деякий час перевірили комору. Невистачає зерна і продуктів на кілька сот карбованців. «Як же ти ключі тримав, де поділося добро?» — питають Дудника. А він відповідає: «Тримав я ключі міцно, але в підлозі комори щілини, от воно і втекло». «Залатай, — кажуть Дудникові, — оті щілини і комірникуй далі. Та пильнуй!»

Минуло після того з півроку. Зробили в коморі ревізію і виявили нестачу вже на добрих чотири тисячі карбованців. «Де ж дівається колгоспне добро?» — знову питають Дудника. «Та я ж вам казав — щілина!» — відповідає той.

В ту щілину потекло не лише зерно, а й олія з бочки, і цукор із мішків, і навіть м'ясо туди вислизнуло. Півкорови!

От після цього й почали у селі Теклине говорити: «Як у щілину втекло».

Диво трапилося в коморі. А ще дивніше сталося на полі. І там виявилася щілина. В урочищі Гайдамачина має колгосп п'ять гектарів посадок шовковиці. Довго думали члени правління, як краще обробити міжряддя між молодими деревами. І все ж таки придумали: розподілили колгоспну землю між собою та своїми людьми під власні городи. А щоб було певніше, дали клопоть і голові ревізійної комісії Презенчуків. Обробили землю на високому агротехнічному рівні і врожай зібрали добрий.

Кажуть: як тому не дати, хто вміє прохати. Дають — тільки не своє. Сторчовий Конон працює в лісництві. Його дружина не виробила в колгоспі жодного трудовдя. А попросив гарненько Сторчовий голову Благодарного, і дозволив той йому зайняти 0,61 гектара колгоспної землі. Не скривдили і Дубину Никона. Хоч він до колгоспу ніякого відношення не має, а повну норму землі займає. Та хіба тільки ці двоє?

Має колгосп невеликого млина. І тут щілина утворилася. Завідує млином дуже умілий чоловік Захарченко Григорій. Він каже: «Я тут один за всіх. Важко — та що ж поробиш. Треба якось крутитись»... І крутиться кум-мірошник. Сам зерно приймає, сам меле, сам муку видає. Сам п'є, сам гуляє, бо контролює за мірчуком немає.

Нічого не скажеш: уміє правління колгоспу і повернутись, і вивернутись, коли йдеться про власні інтереси. Та дуже воно неповоротке, коли доходить до колгоспного господарства. Часто правління до того доходить, що в нього нічого не виходить.

Голова колгоспу Благодарний знайшов десь, аж у сусідньому Кам'янському районі, «майстра на всі руки» Оксентія Мальованого і домовився, щоб той керував будівництвом клубу. «Збудую вам клуб, — сказав Мальований, — і буде він як намальований!»

Почали виводити глинобитні стіни для клубу. Та щось не дуже вимальовувалось у Мальованого, і, не закінчивши роботи, подався він із села. Припинилося будівництво. Закінчили будувати стіни аж восени. Тут би зразу дах над ними нап'ясти, щоб не розмили їх дощі, а даху нема. Підперли кілками глинобитні, щоб вони не перетворилися на купу глини, та так і залишили...

Щороку колгосп має дуже малі прибутки. А звідки ж їм бути, коли господарство ведеться нерентабельно? Чи багато може дати тваринництво, коли худоба доглядається погано, коли кормів невістачає? Ось і цього року весь укіс сіна згноїли на лугах. І виходить так, що все в колгоспі є, та мало користі дає. Корови погано дояються, свині мало плодяться. Має колгосп більше тисячі голів птиці, а яєць щось не дуже густо. Густо лише сипляться акти на лисниць, які, бачте, дуже птицю крадуть.

В умілого й долото рибу ловить. У колгоспі дуже хороші природні умови для будівництва ставків. Були б ставки, — була б риба, були б прибутки. Та тільки цього літа почали ставки будувати... і не закінчили.

Коли ми були в колгоспі, стояв погожий день. На колгоспному подвір'ї стояли обдерті, обшарпані, невідготовлені до зими приміщення тваринницьких ферм. По всьому подвір'ю лежав розкиданий реманент. Біля самого подвір'я стояв чималий стіг немолоченої пшениці, а в полі ще стояли незібрані соняшники та кукурудза. Все стояло і лежало, чекаючи дбайливих господарських рук. А їх невістачало, бо в цей погожий день третина колгоспників храмувала...

А другого дня почалися дощі, почалися втрати врожаю. Бо що, скажімо, можна взяти з того проса, яке ще на корені наполовину вимолотили вітри, бо зібрали його пізно? Зібрати з горем зібрали, але ж не заскиртували. Ні, з такого проса вже не їсти каші.

Взагалі в цьому колгоспі каша щось не вариться. Склалося в колгоспі так, що одні працюють, а другі хитрують. Чимало тут таких, що вироблять мінімум трудовдя, а потім ні з місця. А до цих мінімальників навіть мінімальних заходів не вживають.

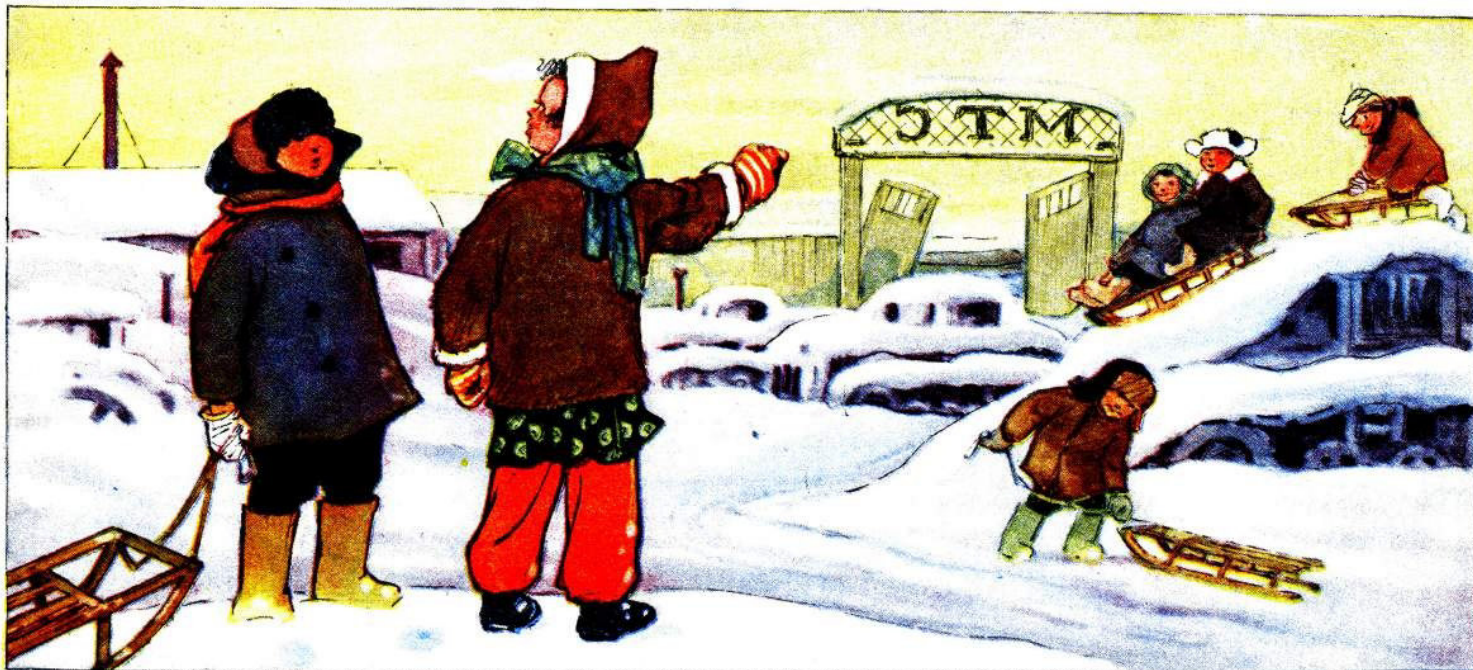
Закінчивши свою розвідку в селі, запитали ми секретаря райкому партії т. Шевчука та голову виконкому райради т. Щербатюка, якої вони думки про колгосп ім. Ілліча.

— Так собі колгосп, середній колгосп, — відповіли нам.

А чи дивилися керівники районних організацій на цей середній безпосередньо? Виявляється, що дивилися мало і поверхово. Від районного центра до села Теклине далеченько, отож рідко хто з району сюди навідується. Залічили колгосп у середні — та на тому й зупинилися. А середина, як бачимо, зовсім не середина, а край. Той, що йде знизу.

Лаврін ГРОХА,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Смілянський район на Київщині.

— Давай і ми покатаємося на тракторі!

ТРЯСЦЯ ПІСЛЯ УСМІШОК

У керуючого трестом «Макіїввугілля» т. Самойлова Михайла Васильовича свій цикл, свій ритм. У нього цикл не добовий, а місячний. Поділяється місяць на усмішки, роздуми і, нарешті, як кажуть шахтарі, на трясцю.

Початок місяця. Михайло Васильович усміхається. У тресті святковий настрій. Штат веселий. Погляди людей повні приязні, пошани і доброзичливості.

У Михайла Васильовича усмішка широка, звабна, заразлива. Ще б пак! План вуглеводобутку перевиконано. Борг?! Та скільки там того боргу?! Мишачі хвостики! Могло бути гірше! Що то значить він, керуючий трестом, подумав по-хазяйськи, знайшов вихід і, диви,— мало не сто процентів.

А йшли ж на семидесяти!.. Ні, що там не теревенять довгі язики, а кінь ще не з'їздився! Є ще енергія й натиск! Ось за одну тільки добу рубонув так, що підйомники спинялись! А наслідки, га? Школярі, йдучи до школи, і ті захвилювались. «Ого, як дядько Михайло натиснув! Шківи на всіх копрах крутяться!»

Легко на серці, чорт візьми! Самотній селектор в кабінеті спочиває. Ніхто до нього не звертається.

В середині місяця Михайло Васильович заглянув в останні зведення і ніби кислицю вкусив. Скривився. З тридцяти лав, переведених на роботу за графіком — один цикл на добу, — циклується п'ять... На найпотужніших шахтах (ім. Леніна, Григорівка № 12—13, Щиглівка № 1) ніякого приросту видобутку. Повний провал!

Михайло Васильович замислився. Стихає гамір, обережніше цокотять навіть друкарські машинки, тихіше вітаються співробітники з приїжджаними. Навіть електричні лампочки й ті горять тьмяніше. Тсс! Керуючий думає. Думає зосереджено, глибоко, вперто... Де вихід?

Минають дні. Зведення лягають на стіл — одне одного невтішніше. Останні дні місяця. Борг з мишачих хвостів виріс до лев'ячих. Тут уже не до усмішок!

А що як оголосити на всіх шахтах **день підвищеного вуглеводобутку**? Два, три таких дні! По групах шахт: сьогодні тут, завтра там... Але ж... Трест з циклічністю і — на тобі — ДПВ. На цьому ДПВ вже ламали шиї. Ні, треба щось дотепніше! Слова «день» і «вуглеводобуток» — можна б замінити. Іх тільки треба оформити, як самодіяльність, як ініціативу знизу. Скажімо, останній день... Ну, як його назвати? Організований... Ні, не те! «**Особливий**» — з'явилося слово з найглибших закутків мозку. Іменно **особливий**!

Отже, який день — цілком ясно! Тепер треба визначити: який може бути вуглеводобуток в такий день? Циклічний?... Так де ж ті цикли?! Механізований? — А досі хіба був ручний?! Тут хіба таке слово потрібне? От... **стахановський!**.. Тепер усе на місці! **Особливий день стахановського вуглеводобутку... ОДСВ.**

Передостанній день місяця. Михайло Васильович Самойлов уже не керуючий трестом, а суцільний клубок нервів. Тепер уже в тресті нікому ні сну, ні спокою. Тут цілу ніч горять вогні, дзеленчать дзвінки... Ранком працівники вітаються майже по-військовому. Ні запитань, ні пояснень. В усьому тільки наказовий спосіб, тільки лапідарний стиль.

Керуючий трестом рішуче підходить до селектора.

— Завтра,— чути його бойовий безапеляційний тон,— тобто 30-го, на шахтах тресту проводжу особливий день стахановського вуглеводобутку.

Начальники і головні інженери на шахтах принішкли, слухають веління керуючого. Лише дехто з ближчих шахт наслідують подати несміливий голос:

— Михайле Васильовичу, вибачте, ми ж циклуємось...

— Я вас подциккуюсь!

З глибинок чути тривожне:

— Михайле Васильовичу, машини несправні...

— Михайле Васильовичу, лісу мало...

— Михайле Васильовичу, штреки...

— Михайле Васильовичу, порожняк...

— Я сорок років Михайло Васильович! Зрозуміли?

— Зрозуміли.

— Або ОДСВ, або бритому бороди. Засиділись, старієте!

І тоді летять догори ногами цикли, ремонтні зміни, підготовно-підйомні плани... ОДСВ! Тільки гайки летять та стійки риплять. Снують посильні машини, торохтять «бідарки», шалено крутяться шківи на копрах! Нерви, окрики, лайка: шахти б'є трясця!

Начальники шахт, інженери, начальники дільниць, майстри, всі «мобілізовані» — аж до воротаря і прибиральниці.

Після ОДСВ, мов після чаду, поволі отямлюються, приходять до здорової пам'яті.

Лев'ячі хвости вугільного боргу зведено до мишачих. Михайло Васильович вугілля взяв. В оперативному зведенні хоч і не гладко, але й не кострубато. Майже все гаразд. На шахтах навпаки: порушився добовий режим вуглеводобутку, були завали, поламки. Доки стануть до ладу механізми, доки будуть проведені ремонтні роботи,—мине декада. А тільки-но передові шахти ввійдуть у ритм, доб'ються добового приросту видобутку,—їх знову вдарять ОДСВ, виб'ють із колії. І знову повториться те ж саме: перша декада — спокій і благодуність, звабні усмішки; друга — роздуми і готування; третя — трясця. Трясця після усмішок. Повний цикл по-самойловський!

Микола РУДЬ,
спеціальний кореспондент
ПЕРЦЯ.

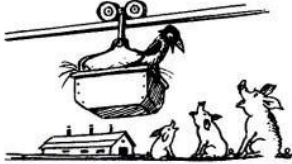
Сталінська область.

Пошта Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Відадай загадку: «Залізне висить, кому за це влетить?» Якщо не відадав,— підкажу. Висить підвісна залізна доріжка, яку на нашій свинофермі за 7.500 карбованців побудував інженер Сумської МТС т. Костюк, і якою ми не можемо перевезти жодного кілограма вантажу, бо вона халтурно змонтована.

Знаючи, що висить, ти, Перче, вже напевно і сам відадаєш другу частину загадки: кому влетить. А влетіти мусити!

Г. ДУБІНСЬКИЙ,
бухгалтер колгоспу.

Колгосп ім. Леніна,
Сумського району,
Сумської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми дуже шкодуємо, що т. Дическу — начальник нашого ОШОСДОР'у — не любить самодіяльного мистецтва. Інакше він обов'язково виїхав би до тих двох мостів на шляху Станіслав—Болехів, які Дическу закрити ще з весни і досі не організував їх ремонту. Коло цих мостів шофери улаштовують на різних голосах

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 13 ПЕРЦЯ було вміщено замітку під заголовком «Вліп чоловік...» про безгосподарність директора Пелюхівського крохмало-патокового заводу (на Чернігівщині) Левченка Г. М. Як повідомила обласна прокуратура, Левченка знято з роботи. Партійна організація оголосила йому сувору догану з попередженням.

Гірничі майстри тт. Пилипенко та Євсюнов поскаржилися ПЕРЦЮ, що начальник шахти «Никанор» (трест «Ворошилов-вугілля») Мойсєєв незаконно звільнив їх з роботи. Розслідувавши на прохання редакції цього листа, Ворошиловградський обком партії сповістив, що Пилипенка та Євсюнова повнено на роботі з оплатою за вимушений прогул. Наказом міністра вугільної промисловості СРСР директора шахти Мойсєєва знято з посади.

такі концерти, що аж у горах луна йде. А Дическу не чує, на

жаль, спеціально йому присвячених концертів. Хай довідається про них хоч з твоїх сторінок.

А. ТИХОНОВСЬКИЙ,
начальник станції «Автогаз».
Станіславська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Комірники цеху «Трансбуд» металургійного заводу імені Кірова не працюють, а буквально вернуть гори. Прибувають, приміром, на склади залізні труби. Комірники наказують: звалюйте! Вантажники звалюють. Потім привозять руду. Знову команда: вали на труби! На руду звалили боксити, на боксити — лісоматеріал, на лісоматеріал — залізо.

А зверху все вкрили мінеральною ватою. От і спробуй дістати якийсь із цих матеріалів.

Так само насипом звалюють тут і паливо.

На заводі є начальник відділу

сировини та палива т. Руденський. Але він зовсім не втручається в роботу комірників.

Горе нам з цими горами і з таким начальником!

Б. ГРИГОРЕНКО.

Макіївка,
Сталінської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Дивні діла творяться в нашій аптеці № 64. Творець їх — сама завідуюча аптекою т. Сапарай. Розробила вона такий порядок для покупців. Хочете купити марлю, — будь ласка. Але заодно в обов'язковому порядку беріть ще й коробку «клопомору». Потрібна вам вата? Можна. Але до вати візьміть ще й... «судно».

— Торгуємо тільки комплексно, — усміхається т. Сапарай.

Та цим її кипуча діяльність не обмежується. Вона виготовляє за власним рецептом якусь косметичну мазь і продає її з-під прилавка по 12 карбованців за 15 грамів. Як ця мазь діє на довірливих пацієнтів — ще не з'ясовано. Але, Перче, як діє Сапарай, — цілком ясно.

Погано діє!

В. КОРОТКОВ.

Станція Хутір Михайлівський,
Московсько-Київської залізниці.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дуже хотілось би нам на твоїх сторінках розповісти про те, що діється кожного ранку біля трамвая № 20 у Києві. Але це нам не під силу. Робитися там таке, про що ні в казці розказати, ні в скарзі описати...

Тому ми й звертаємося до тебе з проханням: доручи комусь із

своїх художників намалювати цей трамвай. Хай жодної деталі, жодної особи не мінає, хай усіх малює, за винятком начальника Трамвайно-тролейбусного управління Івана Івановича Слиши. В черзі Іван Іванович ніколи не стоїть, на ходу в вагон не стрибає, ніколи, мабуть, не бачив цього номера і, звичайно, буде радий полюбуватися ним хоч на твоїй картинці.

50 ПІДПИСІВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Сезон полювання в розпалі. Особливо жваво проходить він в управлінні «Житлобуду» тресту «Криворіжбуд». Там полюванням захоплені усі, починаючи від рядового робітника і кінчаючи начальником управління т. Брегманом.

Завзятий мисливець Брегман, разом з кількома колегами, днями й ночами полює десь у дніпровських плавнях, а співробітники «Житлобуду» в цей же час полюють в управлінні на Брегмана. Мисливець Брегман, звичайно, повертається з полювання з багатими трофеями. Мисливці на Брегмана, навпаки, повертаються з полювання без жодних трофеїв, бо їхнього начальника якщо й знайдеш з собакою, то тільки з тим самим, якого він бере на полювання.

Візьми, Перче, Брегмана на саатиричну мушку. Ні пуху тобі, ні пера!

І. ШТАФЕРУК.

Кривий Ріг.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До ПЕРЦЯ надійшов лист про те, що завідуюча Олександрівським сільмагом (Приазовський район, Запорізької області) Галушка порушує правила радянської торгівлі. При перевірці факти підтвердилися. Галушка Д. А. знята з роботи і засуджена до 1 року тюремного ув'язнення.

За матеріалами ПЕРЦЯ знято з роботи та засуджено до 1 року поправно-трудова таворів порушника Статуту сільськогосподарської артілі Логвина А. І. — комірника колгоспу «Заповіт Ілліча» (Яготинський район, Полтавської області).

Керівники Гуляй-Пільської райспоживспілки займалися крадіжками. Група споживачів написала про це до ПЕРЦЯ. Після перевірки фактів справу було передано до суду. Голову правління Піхоту засуджено до 3 років, а головного бухгалтера Говина та завідуючого базою Рубана — до 15 років поправно-трудова таворів кожного.

Редактор **Ф. МАКІВЧУК**. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Мошобинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23(250) (на українському мові).

Підписано до друку 22.XI. 1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

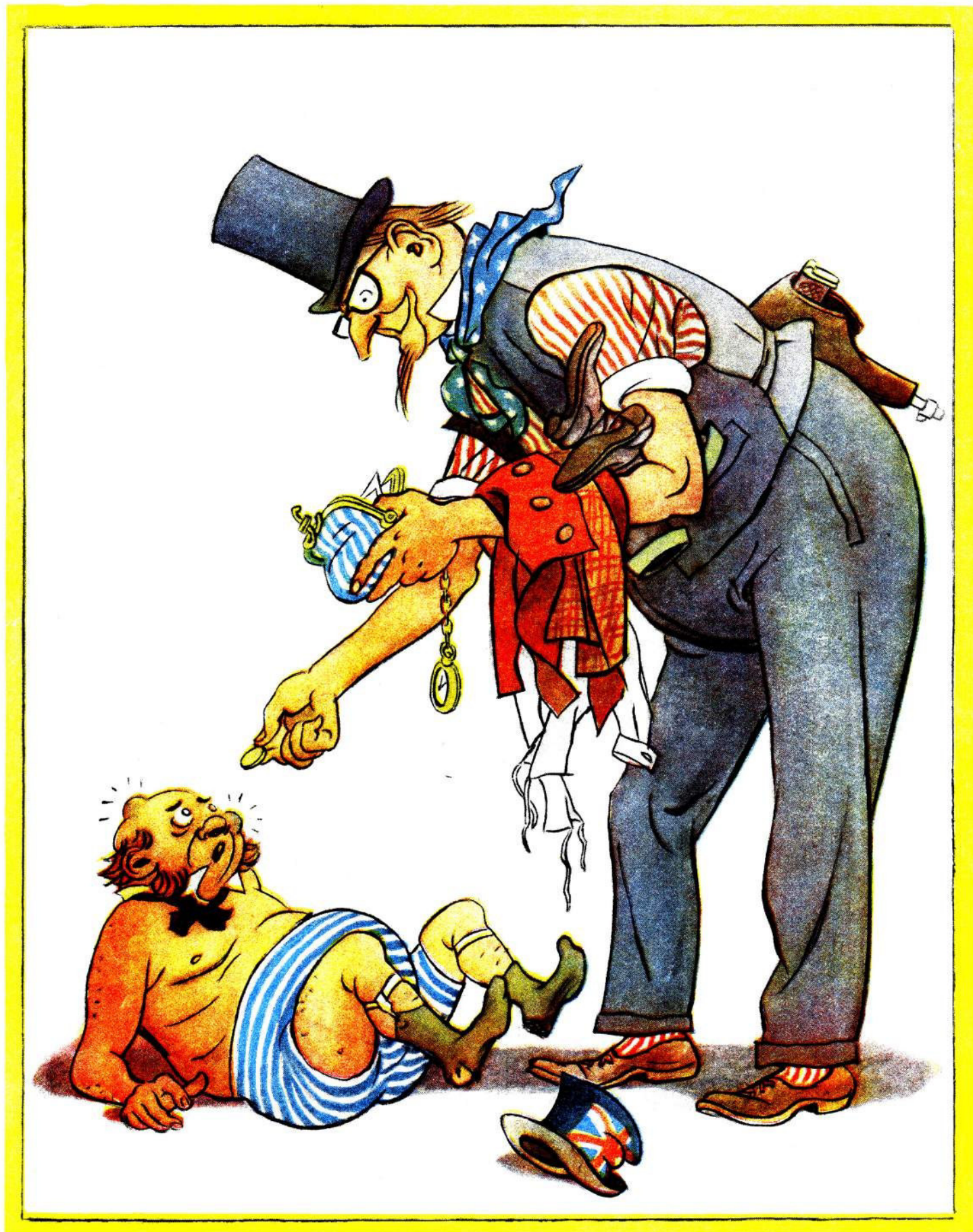
БФ 05493.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3830. Тираж 100.000 прим.

ДЛЯ ТЕБЕ—И СОРОЧКУ З ТЕБЕ...

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— А тепер дозвоьте подати вам допомогу!